

РАДИ РАДЕВ ГРИЖОВНА ДЪЩЕРЯ

chitanka.info

На 14 ноември 1901 г. почина в леглото си Достопочтеният Възпитаник на Итън и верен поданик на Нейно Величество д-р Никълъс Робърт Хънтър. През целия си продължителен живот д-р Хънтър практикуваше професията си на лекар хуманно, с вещина и чест. Хората, които го познаваха през всичките негови достойно изживени осемдесет и четири години, разбираха истинското значение на думите „порядъчен джентълмен“. При отваряне на личната му каса, освен плика със завещанието, бе намерен още един такъв. Другият плик бе надлежно затворен с червен восък, върху който имаше печат на лондонски нотариус — някой си Силениъс Харви. При счупването на печата от близките роднини на д-р Хънтър от плика изпаднаха няколко листа, изписани с почерка на покойния. Никой не се интересува от тях, след като се разбра, че нямат отношение към завещанието. Никой с изключение на последния жив от седемте първи братовчеди на сър Никълъс. Името му бе Ричард Емерсън.

Едно лондонско списание явно подочу нещо за съдържанието на този плик. Техен представител предложи на мистър Емерсън щедър хонорар, ако им го предостави за публикуване. Той решително отказа. Следващите по-долу редове не са били четени от никой досега, освен от най-близките приятели на доктор Никълъс. Те са верен препис от листовете, намерени в касата на покойния.

„Желая след смъртта ми съдържанието на този плик да се предаде на братовчед ми Ричард Емерсън или на неговия наследник, ако има такъв. Ако Ричард почине преди мен и не е оставил свой законен наследник, искам плика да се изгори, без да се дава гласност на съдържанието му.

Смятам мистър Емерсън за най-интелигентния от роднините си и му имам особено голямо доверие. Ето защо предполагам, че ще разбере защо никога не съм споделял с него това, което ми се случи на 3 февруари 1840 г. Ако се разчуе, ще загубя част от клиентелата си, дори може би цялата. Мисля си, че ако моите колеги разберат за случката, ще ме вземат за душевноболен. Поради това ще запечатам плика при нотариус и ще го съхранявам в личната си каса

до моята смърт. Не са много лекарите в Лондон, които на 23 години имат моята репутация, престиж и не на последно място богати и уважавани пациенти. Казвам го с гордост, понеже никога не гледам на професията си през пръсти, а освен това се държа коректно и почитено с хората.

Именно от лоялност към пациента, от чиято къща излизах на 3 февруари 1840 г., няма да спомена титлата и името му. Според мен те не подобава да фигурират в писанията на (както ще решиш ти, братовчедо Ричард) един полупобъркан лекар. Бях токущо напуснал къщата на гореспоменатия ми пациент, когато се сблъсках с момиченцето. Понечих да му се извиня, но то ме прекъсна:

— Извинявай, мистър, ти доктор ли си?

— Да, миличко. Защо да не те боли нещо?

— Не, сър. Но мама е много болна и ти трябва да дойдеш да я излекуваш.

Огледах детето. Беше облечено в сиво палтенце на черни карета, носеше тъмносиня пола, която му бе възголяма, а на врата си имаше шалче цвят бордо. Имаше дяволити сини очи, руси чорлави плитки и като цяло личицето ѝ изглеждаше невинно пакостливо. Сигурно нямаше възможност да ми плати една обикновена визитация. Да не говорим за лечение, изискващо скъпи лекарства.

Все пак бях положил Хипократова клетва. Пък и детето ми се стори симпатично и смело. Казах ѝ:

— Добре мило. Заведи ме при майка ти.

— Ние не живеем тук, мистър. Нашата къща се намира далече от това място.

Тя ми каза името на едно мизерно предградие на Лондон. Беше бедно и отдалечено на няколко мили от мястото, където се намирахме.

— Ама това е наистина далече! — Възмутих се аз.

Внезапно си се представих като изнурен и недоспал лекар, който търчи из целия Лондон, лекувайки на вересия всеки, който го повика.

— Виж какво, дете, не мога да изтичам няколко мили до дома ти, защото майка ти била болна.

— Моля те, мистър, иначе тя ще умре. Ти трябва да дойдеш с мен!

След тези думи момиченцето ме погледна в очите. Почувствах се хипнотизиран и разбрах, че нямам сили да ѝ откажа. Съгласих се:

— Добре, ще дойда. Но няма да вървим пеш.

Спрях първия кеб, който ми попадна пред очите, и се качихме в него. Малката каза адреса, но файтонджията все едно не чу и попита: «Накъде да карам, Док?». Наложих се да повторя думите на детето.

Хлапето клатеше малките си крачета и учудено зяпаше улиците на Лондон. Попитах го:

— Как се казваш, елф?

— Патриша Малъри. Обаче всички ми викат Пати. А ти?

— Моето име е Никълъс. Наричай ме Ник. Как позна, че съм лекар?

— Имаш дебела чанта с червено кръстче отгоре — тя посочи тумбестата ми чанта.

Продължих с въпросите:

— И от всички лекари в Лондон защо избра именно мен?

Тя засмука палец замислено:

— Не знам. Изглеждаш толкова добър и отвънка, и отвътре.

— Благодаря. Това не го знаех.

Известно време пътувахме мълчаливо. След това Пати каза умоляващо:

— Ник, ще можеш ли да излекуваш мама?

Прииска ми се да се измъкна някак си. Смънках:

— Не знам. Зависи от какво е болна.

— Дано да я излекуваш, Док! — неволно бе възприела обръщението на файтонджията.

Най-после стигнахме до дома на Пати. Оказа се стара, невзрачна къщичка, построена от камък и хоросан.

Покривът ѝ бе дървен, покрит с почернели от времето керемиди.

Аз платих на файтонджията. Конете изчаткаха с копита и изчезнаха в образуващата се мъгла. Пати каза:

— Мама е тук вътре.

След това скъса най-горното копче на палтото и ми го мушна в ръцете.

— Това е подарък от мен. Ник. Нека ти носи късмет.

После се обърна и тръгна към мъглата. Почудих се дали да я настигна.

Влязох в мизерната къщичка. Наложих се да се качвам по кухи дървени стъпала, които скърцаха заплашително. Входната врата ми разкри неугледно антре, чийто под бе застлан с парцаливо, но чисто килимче. На лявата стена имаше портманто с ръждиви закачалки за дрехи. В края на антрето имаше две врати, зад едната се чуваше дразнеща кашлица.

Почуках и влязох при майката на Пати. Бе покрита до шията с бежово одеало. Имаше интелигентно лице, изпотено и пребледняло от болестта. Лешниковите ѝ очи, бяха насълзени, а кестенявите ѝ коси небрежно разпилени по възглавницата. Бе прекалено болна, за да се изплаши от мен.

Попита ме рязко:

— Кой сте Вие? — след това зърна лекарската ми чанта. — Който и да сте, нямам пари да Ви платя.

— Казвам се Никълъс Хънтър. Аз съм лекар, дипломиран в Итън. Ще Ви помогна не срещу заплащане, а защото дъщеря Ви ми харесва.

— Как смееете да говорите такива неща, мистър. Дъщеря ми почина преди три месеца!

— Вие сте доста болна, мисис Малъри. Вероятно Вашата болест замъглява разсъдъка Ви. Дъщеря Ви ме пресрещна на Темза Стрийт и ме доведе през три квартала дотук, за да Ви излекувам. Дори ми подари това копче за спомен.

Мисис Малъри се развълнува почти до припадък и започна да крещи:

— Престани да се гавриш, мистър, и напусни моя дом! Това копче е от палтенцето, с което погребяхме дъщеря ми. Ти си нагъл шарлатанин, който тормози една болна жена. Махай се!!!

Тя посочи към мен и направи знака на дявола с лявата си ръка. След това се прекръсти с дясната и махна с нея да ме пропъди.

Наложи се насила да я приспя с лауданум. След като я прегледах, установих, че боледува от остър бронхит. Инжектирах я. Обаче нямаше да мога да ѝ помогна, ако не я убедя да пие хапчета. Изчаках я да се събуди.

Щом дойде на себе си, мисис Малъри веднага започна да кълне и да ме пъди. Обясних ѝ, че ще се махна веднага щом тя поеме таблетките и капсулите, които съм ѝ изписал.

Напуснах дома ѝ, решен никога вече да не посещавам този мизерен квартал.

На другия ден около залез слънце усетих, че джобът, в който държа часовника си (една «Омега» с дебел сребърен ланец), започна да дими. Бръкнах в него, чудейки се как така един часовник може да се запали. До «Омега»-та напипах копчето на малката Пати. Бе горещо, бих казала нажежено. Моментално опари пръстите ми. Въпреки това не можех да извадя ръка от джоба си. Вдървеният ми крайник не се подчиняваше, сякаш не бе мой, а на чужд човек.

Чудейки се на този феномен, без да зная как, съм излязъл на улицата. Нещо ме накара да спра един кеб и изненадвайки самия себе си, се чух да казвам:

— Бъгър Плейс 412.

Това бе адресът на мис и мисис Малъри.

Приближавайки дома им, усетих как копчето постепенно изгубва топлината си. Когато влязох при болната си пациентка, бе станало студено като лед.

Днес мисис Малъри определено бе в по-добро настроение. Бузите ѝ бяха зачервени, а топлите ѝ кафяви очи гледаха кротко. Продълговатото ѝ лице излъчваше доволство.

— Мистър Хънтър, искам да Ви се извиня за държанието си вчера. Пати ми се яви насън и ми обясни, че не е трябвало да се държа така с вас.

— Вижте мисис Малъри, Пати ми каза, че сте болна, а Вие се държите като луда.

Лицето ѝ стана сериозно и тя обяви:

— Разбирам, че ме считате за луда. Уверявам Ви, че дъщеря ми е починала. За да се убедите в това, Ви моля да погледнете смъртния акт върху масата. На стената отдясно на вас ще видите некролог, който известява за смъртта на милата ми Пати.

Наистина на масата имаше смъртен акт, издаден на името на Патриша Джонсън Малъри. Некрологът на стената с дата отпреди три месеца бе на същото име.

Постепенно започнах да настръхвам. Нима ми се бе привидяло сладкото малко дете? Нима копчето в малкото джобче на жилетката ми бе плод на болната ми фантазия?

Мисис Малъри се усмихна тъжно.

— Дъщеря ми Пат наистина е мъртва. Нощес ми се яви и ми каза: «Мамо, не се дръж така с този човек. Той е най-добродушният лекар в цял Лондон. А скоро ще бъде и най-известният.»

Бях поласкан от думите на мисис Малъри. Но не те ме накараха да повярвам, че малката Пат е мъртва. Нито пък смъртният акт. Това, което ме убеди, бе прогорената дупчица в джоба ми.

Продължихме курса на лечение около месец. С помощта на инжекции, инхалации и хапчета и не на последно място умения тя се излекува. Гуинет Малъри се оказа интелигентна жена. Една от малкото, с които можех да говоря откровено и прямо. Повечето знатни дами и благороднички, които познавах, нямаха и четвърт от нейната интелигентност и стил.

След като я излекувах, придобих навика да я водя на вечеря един-два пъти месечно. Тя нямаше съпруг — избягал, след като разбрал, че е бременна с Пати. Гуинет не си и търсеше. Между нас нямаше нищо сериозно. Просто сядахме някъде, поръчвахме си и започвахме да си говорим. На различни теми. Най-често за малката Патриша. Понякога аз я сънувах, понякога тя. Една нощ я сънувахме и двамата.

На другия ден почина най-добрият ми приятел — Уилям Строубъри. Докато бях на погребението му постоянно стисках в ръката си копчето на Пати.

Беше горещо.

3 февруари 1945 г.
Доктор Никълъс Робърт Хънтър,
лекар по Божие благоволение
и верен поданик
на Нейно Кралско Величество.“

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.